

Exercici: nen/nena, frontera, neu. En primera persona

Cartes a l'Amira

Saps què, Amira, avui fa tres mesos que vam deixar la nostra casa. Tu potser no ho recordes perquè mai no n'has tingut, de memòria, però jo hi tenia moltes amigues, a Damasc, i a l'escola sempre em deien que si seguia estudiant podria anar a la Universitat, com ja ho havia fet abans en Yusuf, el meu germà gran. Ara, ja fa molt temps que no jugo amb ningú i l'únic que tinc per llegir són aquestes cartes que jo mateixa t'escric cada dia.

Aquest matí, després de molts dies de caminar per la muntanya, per fi hem arribat a la frontera. El pare diu que el país que hi ha a l'altra banda de les tanques es diu Macedònia i que un cop haguem travessat, tot serà diferent i la nostra vida tornarà a ser com abans. És un paisatge estrany on no es distingeix el final de la terra i el principi del cel perquè tot és de color blanc. Les tendes, els arbres, el terra, els soldats que ens barren el pas... tot està cobert d'una capa gruixuda de neu.

Quan camino em miro els peus i penso que podrien ser els d'una altra nena, perquè ja no me'ls sento. Les sabates que en Yusuf em va relligar amb unes cordes perquè no s'acabessin de trencar, estan ben mullades i veig com alguns dits comencen a sortir ja per un forat que hi ha al davant, que cada cop és més gran. De vegades penso que tu tens molta sort, Amira, perquè segur que no passes fred ni gana, i saps que jo no et deixaré mai. A mi, en canvi, la mare fa molt temps ja que em va abandonar.

Avui, en arribar al nou campament, la gent li ha demanat al pare que anés a parlar amb els soldats, perquè ells no parlaven l'anglès, i els soldats no sabien l'àrab. El pare ja ho havia fet altres vegades, això, i ha acceptat l'encàrrec. Quan ha arribat a prop de la tanca de filferro un soldat li ha indicat amb la mà que no s'apropés més. He vist com discutien fins que dos militars s'han apropat fins on era ell i l'han empès enrere amb els seus fusells. El pare ha girat cua i se n'ha tornat cap a nosaltres. Des de la distància m'ha semblat veure com una llàgrima se li ha glaçat en una galta. Un cop al campament ha explicat a tothom que la frontera estava tancada i que no podíem passar. La gent tenia tant de fred i estava tan esgotada que pràcticament ningú no ha rondinat quan han sentit aquesta notícia.

Un cop a la nostra tenda el pare ens ha dit que no havíem de patir, que Europa era una terra civilitzada i d'acollida i que no ens deixarien pas morir en el seu territori. En Yusuf ha abaixat la vista perquè no es notés que ja no s'ho creia, això. L'he vist renegar entre dents i he sentit com deia, amb un fil de veu, que la nostra mare havia tingut molta sort de morir en aquell bombardeig.

M'he tret les sabates i els mitjons per anar a dormir i he vist que alguns dits del peu esquerra s'havien tornat de color blau. En Yusuf també se n'ha adonat i li ha dit al pare que m'havia de veure un metge urgentment. Jo els he dit que no calia, que no em feien gens de mal i que aquest color morat el trobava molt divertit. El pare s'ha assegut al terra, al costat de la meua màrrega, i m'ha acarolat els cabells amb la seva mà tremolosa, no sé si pel fred o

per la por, i m'ha mirat amb els ulls més tristos que havia vist mai. De sobte, s'ha fixat en la meva llibreta i m'ha preguntat:

—Encara li escrius cartes a l'Amira?

—Sí, és clar, cada dia n'hi escric una —li he respost jo.

—I perquè ho fas, això? Per què li envies cartes si la tens al costat? Li podries explicar tot el que et passa sense necessitat d'escriure-li.

—Però, pare, que no veieu que li falten les orelles? Les va perdre aquell cop que va quedar enterrada sota la runa. L'Amira no hi sent gens —li he explicat, jo, una mica indignada.

—Però, reina, l'Amira és una nina, i tu ja saps que les nines no tenen sentiments, oi?

—És clar que ho sé, pare, no pateixi. Aquells soldats de la frontera tampoc en tenen de sentiments, i vostè bé que hi ha parlat avui.

El pare ha tancat els ulls, ha mogut el cap a una banda i a l'altra i ha somrigut. Jo he agafat la meva llibreta i m'he tapat amb les mantes fins el cap. Potser demà no farà tant de fred; potser demà aquells soldats blancs amb l'ànima negra ens deixaran passar; potser demà, Amira, no caldrà que et segueixi escrivint més cartes com aquesta.